

ДЕРЖАВНА ПРОМИСЛОВА ПОЛІТИКА І КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО ПОДІЛУ ПРАЦІ: РЕАЛІЇ ТА ПОТРЕБИ УКРАЇНИ

Аналізується стан промисловості України та основні засади державної промислової політики в умовах сучасного глобального поділу праці.

***Ключові слова:** промисловість; конкурентоспроможність; глобалізація; глобальний поділ праці; інтеграційна стратегія; державна промислова політика; ефективність.*

Постановка проблеми. Характерною ознакою сучасного етапу світового розвитку та рушійною силою економічного зростання стає участь у глобальному поділі праці (ГПП), який виступає основою глобалізації економічної діяльності та інтернаціоналізації національних економік.

Стратегія розвитку кожної з національних економік зумовлена об'єктивними причинами, пов'язаними з наявністю у світовому господарстві величезних розбіжностей у рівнях соціально-економічного розвитку окремих країн і регіонів, з посиленням диспропорцій та поляризації між ними, з поглибленням з одного боку взаємозалежності, а з іншого – суперечностей та конкуренції між його учасниками.

За таких обставин, задля досягнення цілей не тільки розвитку, а й виживання в конкурентному світовому середовищі, головним завданням державної економічної політики стає розробка реальних та дієвих стратегій і програм, інструментів і механізмів, створення інституційних передумов для мобілізації усіх наявних матеріальних, фінансових та інтелектуальних ресурсів, здатних на системній основі, з урахуванням як внутрішніх так і зовнішніх чинників, забезпечити найбільш оптимальну, з урахуванням абсолютних та відносних переваг, участь національної економіки в процесах сучасного ГПП.

На превеликий жаль, Україна втратила можливість своєчасно адаптуватися до конкурентних викликів кінця 20 – початку 21 сторіччя та продовжує стояти осторонь від магістрального напрямку економічного розвитку країн – лідерів світового господарства, орієнтованого на інноваційно-технологічне відтворення виробництва конкурентоспроможної продукції.

Однією з головних причин такого становища, на наш погляд, стала відсутність у державі протягом останніх десятиріч належної стратегії промислового розвитку та основ державної промислової політики, як інтегрованого виразу інноваційно-інвестиційної, фінансової, регіональної, регуляторної та зовнішньоекономічної політик в інтересах та цілях насамперед матеріального виробництва.

Не завжди продумана та прозора тотальна приватизація, частогусто з корупційною складовою та недостатнім контролем з боку громадянського суспільства, відсутність чітко визначених державних пріоритетів та їх захисту, нелогічність та непослідовність дій у проведенні адміністративної реформи, у тому числі з управління промисловим сектором, невизначеність зовнішньоекономічних векторів економічного розвитку загальмували процес модернізації існуючих та створення нових конкурентоспроможних вітчизняних виробництв в умовах ГПП.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У вітчизняній економічній літературі, на жаль, проблемам адаптації та входження національної економіки до світових інтеграційних процесів з урахуванням закономірностей та викликів сучасного ГПП в цілому та ролі в цьому державної промислової політики, зокрема, приділяється недостатня увага.

Виклад основного матеріалу. Сучасні стратегії сталого розвитку, притаманні країнам з розвинутою економікою, є комплексні довгострокові документи, що передбачають: 1) прийняття збалансованих рішень щодо темпів економічного зростання та підтримки у задовільному стані екосистем; 2) приділення значної уваги технологічному розвитку та інноваціям; 3) базування на залученні бізнесу і громадськості до їх обговорення та прийняття, країни, що розвиваються, до яких належать і країни з перехідною економікою, у т. ч. Україна, обмежуються, як правило, прийняттям стратегій подолання бідності. Тому проблема високої матеріало- та енергоємності виробництва і споживання, деградації довкілля та низької продуктивності у вітчизняному промисловому секторі, відповідно, не знайшла належного відображення в урядових програмних документах і перспективи її вирішення в Україні залишаються неясними за існуючих підходів до державного планування і бюджетування політики, в якому поки що домінує орієнтація на короткострокові цілі та річний бюджет [1].

Після вступу України до СОТ, всупереч задекларованим очікуванням від доступу до переваг та можливостей зовнішніх ринків, західних технологій, стандартів якості та фінансових ресурсів, технологічна та інноваційна відсталість вітчизняної економіки істотно збільшилась та набула стійкої і загрозливої для національної економіки тенденції.

Серйозним випробовуванням для національних товаровиробників та економіки в цілому стає активізація процесу створення зони вільної торгівлі України з Європейським Союзом (ЄС), яка вимагає налагодження виробництва вітчизняних товарів у відповідності з кращими світовими стандартами щодо якості для забезпечення їх реалізації у конкурентній боротьбі на внутрішньому та зовнішньому ринках. Це, у свою чергу, стає заручником відсутності у вітчизняних суб'єктів господарювання різноманітних форм власності належних умов та джерел здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності, що унеможливорює виробництво конкурентоспроможних товарів та продукції для успішного протистояння імпортній експансії на внутрішній ринок та суттєво ослаблює експортні позиції на зовнішніх ринках.

На межі виживання опинилися підприємства високотехнологічних галузей промисловості, які втратили значну частину свого науково-технічного потенціалу. Залишається неефективною галузева структура промислового виробництва, більш як дві третини загального обсягу промислової продукції припадає на галузі, що виробляють сировину, матеріали та енергетичні ресурси, тобто продукцію проміжного споживання, яка має високу енерго- і матеріаломісткість та низьку ефективність для забезпечення валової доданої вартості. Така тенденція продовжується протягом останніх десятиріч.

За таких обставин повинна значно зрости роль держави у формуванні та реалізації довгострокової промислової політики, здатної створити необхідні умови для виробництва промислових товарів, конкурентоспроможних на внутрішньому та зовнішніх ринках.

Тому сьогодні в нашій державі на перший план виходить завдання формування та реалізації такої державної промислової політики, яка забезпечила б створення сприятливих умов для якісно нового рівня промислового розвитку, принципове та суттєве підвищення ролі його інноваційно – інвестиційної складової, формування системи стратегічного передбачення та управління з точки зору досягнення кінцевих загальнодержавних та національних інтересів, наближення структури

промислового виробництва та організаційно-господарських форм його ведення до стандартів високорозвинених економік провідних держав світу з урахуванням тенденцій та вимог сучасного ГПП.

Макроекономічний ефект від реалізації саме такого державного підходу до промислового розвитку багато в чому залежатиме від реальних зрушень та змін у структурі виробництва, що відбуватимуться тільки за умови реалізації комплексу регулюючих та мотиваційних заходів щодо підвищення конкурентоспроможності та темпів зростання окремих секторів економіки, у першу чергу тих, які формуватимуть потенційний внесок у виробництво наукоємної продукції та "економіки знань". При цьому якісний внесок таких секторів буде значно вищим від кількісного ефекту, що свідчатиме про їх можливу більшу віддачу у майбутньому.

Основним фактором економічного зростання розвинених країн в умовах сучасного ГПП стають інновації.

Високий рівень конкурентоздатності, наприклад, економіки ЄС, його провідні позиції у світовій економіці в цілому та міжнародних економічних відносинах, зокрема, зумовлені високим рівнем розвитку економіки знань та інноваційної діяльності. За умов зростаючої глобальної конкуренції у виробництві масової серійної продукції з боку інших розвинених країн, а також КНР, Індії, Бразилії та ін., ЄС все більш зосереджується на розвитку своїх вирішальних порівняльних переваг – наукових дослідженнях та інноваціях [2].

Не випадково за таких обставин проблеми інтелектуальної власності у сучасному світі зайняли чільне місце і стали вже не просто юридичними чи комерційними, а внаслідок загальної інтелектуалізації сучасної економіки ці проблеми, вирішення яких вимагає стратегічних комплексних підходів, дедалі більше стають політичними, а тому роль держави у захисті прав власника за умов поглиблення ринкових перетворень зростає [3].

Проте в Україні, по суті, відсутні реальні ринкові механізми перетворення нового знання в продуктивні або технологічні нововведення, спостерігається дефіцит підготовленості до нововведень менеджерів і підприємців. А невикористання виробничих потужностей підприємств, суттєві втрати частини найбільш ініціативних фахівців науково-технічної та виробничої сфер, обмеженість власних коштів підприємств і недостатня підтримка інноваційної діяльності державою обумовили значне згортання виробництва

Теоретичні та прикладні питання економіки. – 2014. – №2 (29)

вітчизняної наукомісткої продукції, високих технологій. Тому для розв'язань проблем інноваційно – інвестиційного розвитку інтелектуальної власності в державі необхідно обрати правильну стратегію розвитку [4].

Зазначена стратегія повинна передбачати формування та реалізацію такої державної промислової політики, основною складовою та рушійною силою якої, у першу чергу, є створення сприятливих умов для здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності у промисловому розвитку вітчизняних підприємств; налагодження виробництва продукції з високим ступенем переробки; стимулювання виробників та виробництва імпортозамінної продукції; створення умов для здійснення кардинальної модернізації виробництва та розвитку наукоємних та високотехнологічних виробництв, збереження наявного та подальший розвиток інтелектуального та науково-технічного потенціалу; створення замкнених циклів виробництва інноваційної продукції у визначених галузях національної економіки; розробка та впровадження ефективної мотиваційної системи для залучення вітчизняного та іноземного капіталу у промислове виробництво в Україні, тощо.

З точки зору інтересів кожної окремої країни головним питанням в теорії ГПП є вибір найбільш раціональної стратегії участі у світогосподарських зв'язках, в основі якої знаходиться проблема оптимальної структури національної економіки, і перш за все, тієї її частини, що орієнтована на експорт та освоєння нових ринків.

Досвід функціонування переважної більшості успішних країн практично протягом всієї економічної історії свідчить про необхідність та доцільність визначення стратегічних пріоритетних галузей національних економік, які повинні забезпечити досить вагому, а в багатьох випадках – визначальну роль підприємств цих галузей в економічному зростанні держав через їх адаптацію та входження тією чи іншою мірою до системи сучасного ГПП.

Зокрема, підприємства саме таких галузей та сфер національної економіки повинні мати особливий статус, який би визначався їх місцем, роллю та важливістю у забезпеченні інтересів та економічної безпеки кожної країни та свідчив про необхідність, і, як правило, проявлявся в різноманітних взаємоузгоджених та збалансованих формах законодавчої, кредитно-фінансової, інвестиційної, науково-технічної, податкової, кадрової та іншої державної підтримки.

Державна промислова політика повинна формувати стратегію розвитку промислового комплексу країни та передбачати таку державну програму розвитку промисловості, яка б об'єднувала у собі збалансовані організаційно-економічні заходи, спрямовані на формування оптимальної та ефективної в сучасному ГПП структури національної економіки, розвиток бізнесу та підприємництва, створення необхідних умов для активізації інвестиційно – інноваційної діяльності у визначених пріоритетних галузях та виробництвах, зростання рівня конкурентоспроможності промислової продукції, захист внутрішнього ринку та нарощування експортного потенціалу країни.

Недостатнє врахування вимог конкуренції на світових ринках в умовах сучасного ГПП, тенденцій щодо диверсифікації промислового виробництва та експорту, прискорення темпів технологічного оновлення на базі комерціалізації власних наукових розробок та залучення кращих зарубіжних технологій, раціонального використання матеріальних та людських ресурсів буде і в подальшому гальмувати процеси структурної трансформації вітчизняної промисловості.

Однією з основних та безпосередніх форм участі вітчизняної економіки у ГПП є міжнародна кооперація у галузі промисловості. На сьогодні вона є необхідним фактором стабільності та розвитку будь-якого національного господарства.

Роль міжнародної промислової кооперації в умовах конкуренції важко переоцінити. Вона суттєво та позитивно впливає на всю економіку держави, оскільки спрощує процеси виходу суб'єктів господарювання на міжнародні ринки, позначається на обсягах та структурі зовнішньої торгівлі, створює нові робочі місця та забезпечує прогресивну зайнятість, мотивує до технологічної модернізації національного виробництва через нові можливості та активізацію взаємного використання інноваційного потенціалу в рамках ГПП тощо. До аналізу цієї проблеми та вивчення її впливу на національну економіку уже приступили фахівці Державної установи "Інститут економіки та прогнозування" НАН України. Основні попередні результати цього дослідження викладені у науково-аналітичній записці, яка направлена до Мінекономрозвитку України для врахування при розробці стратегій та програм соціально-економічного розвитку держави.

Участь у міжнародній промисловій кооперації свідчить не тільки про залучення вітчизняних суб'єктів господарювання до ГПП, а й суттєво посилює конкурентні переваги країни на міжнародних ринках. Саме завдяки імпорту сучасних критично важливих комплектуючих компонентів

і вузлів промислової кооперації дозволяє вітчизняній промисловості випускати конкурентоспроможну продукцію. Тож навіть часткова втрата традиційних зв'язків з промисловою кооперацією здатна спричинити відчутну шкоду національному господарству.

Основними контрагентами України у промисловій кооперації виступають країни СНД, ЄС та треті країни, зокрема азійського регіону. Проте ускладнення політичних відносин між Україною і РФ загрожує перерости у масштабну економічну кризу, оскільки така ситуація створює серйозні ризики для коопераційних зв'язків не тільки з Росією, а й з іншими країнами. Саме тому коопераційні зв'язки України у промислово-виробничій сфері потребують більш глибокого осмислення і підтримки з боку як держави, так і приватного підприємництва.

При цьому потрібно приймати до уваги, що в кооперації з країнами ЄС та азійського регіону, Україна на жаль, посідає місце лише сировинного партнера і ємного ринку для високотехнологічної промислової продукції. З країнами ж СНД, передусім Росією, Україна традиційно здійснює кооперацію в галузі переробної промисловості.

Особливості промислової кооперації України досить наочно виявляються в галузі машинобудування. Країна експортує майже 75 % власної машинобудівної продукції. Але в той же час імпорт за цією групою товарів перевищує обсяги власного виробництва в 1,3 рази. Така ситуація свідчить про суттєвий дефіцит машинобудівної продукції на внутрішньому ринку [5].

Інша, не менш гостра проблема промислової кооперації в цій галузі і взагалі промисловості України пов'язана з низьким технологічним рівнем продукції. Хоча умовно вітчизняне машинобудування можна віднести до наукоємних високотехнологічних виробництв, Україна істотно програє за цим компонентом країнам ЄС. Значний обсяг імпорту машинобудівної продукції для задоволення потреб складальних виробництв, поточних потреб галузей економіки та потреб споживчого попиту в сучасних видах машин і устаткування, призводить відповідно до від'ємного сальдо зовнішньої торгівлі.

Наявність в Україні доволі значної наукової та виробничої бази (1255 наукових організацій, які виконують наукові дослідження і розробки), здатності до генерування знань, інноваційної і технологічної спроможності, ємний внутрішній ринок поряд з багатими природними ресурсами

є конкурентною перевагою України, яку необхідно максимально продуктивно використати з метою технологічної та промислової модернізації, розвитку промислової кооперації в рамках сучасного ГПП.

Головними проблемами розвитку вітчизняної промисловості є:

– висока енергоємність виробництва та споживання енергоресурсів, значна частка яких імпортується в Україну (зокрема, енергоємність металургійної галузі на 30 % перевищує світові аналоги);

– розрив між наукою та виробництвом, який продовжує збільшуватися (питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промисловості у 2011 році становил 3,8 % проти 9,4 % у 2000 році);

– істотне відставання України в сфері використання інформаційних технологій (при цьому на дослідження і розробки витрачається менш як 1 % ВВП (в середньому по ЄС 27 такі витрати склали у 2011 році 2,03 % від ВВП));

– низький рівень інноваційної активності вітчизняних підприємств (за підсумками 2011 року питома вага підприємств, що займалися інноваціями становила 16,2 % (проти 18,0 % у 2000 році), а частка підприємств, що впроваджували інновації складала лише 12,8 % у 2011 році (проти 14,8 % за 2000 рік)). В розвинутих країнах частка інноваційно-активних підприємств сягає 50 відсотків (у Німеччині – більше 70 %, Люксембурзі – понад 60 %, Бельгії, Португалії та Ірландії – більше 50 %. Питома вага підприємств, що займаються інноваційною діяльністю в Україні, майже у два рази нижче, ніж у найменш інноваційно-активних країнах ЄС: Латвії – більше 20 % інноваційно-активних підприємств, Польщі – понад 25 %, Угорщині, Литві та Болгарії – близько 30 %);

– недосконалість інвестиційно-кредитної системи, що спричиняє вплив власного капіталу, зменшення фінансових ресурсів та зниження рівня інноваційно-інвестиційної активності суб'єктів господарювання;

– зменшення частки високотехнологічних виробництв, що призводить до скорочення попиту на власні науково-дослідні та прикладні розробки і стримує розвиток трансферу технологій, тощо [6].

Аналіз світового досвіду досягнення цілей промислового розвитку та вітчизняних абсолютних і відносних переваг при входженні до сучасного ГПП свідчить про те, що оптимальним варіантом розв'язання проблем підвищення конкурентоспроможності сфери матеріального виробництва є проведення державної політики структурно-технологічних перетворень промисловості у бік розширення частки середньо- і високотехноло-

Теоретичні та прикладні питання економіки. – 2014. – №2 (29)

гічних виробництв за рахунок вітчизняних розробок на основі поєднання інноваційної та промислової політики. На сучасному етапі розвитку світової економіки впровадження інновацій стало пріоритетним напрямком економічної політики та інтеграційних стратегій багатьох країн світу (Японії, Німеччини, Франції, США, навіть Росії, Білорусії та Казахстану на пострадянському просторі та ін.).

Основними шляхами розв'язання проблем та досягнення цілей промислового розвитку є:

- визначення національних пріоритетів у промисловості шляхом забезпечення взаємоузгодженості параметрів державної промислової політики з бюджетною, податковою, інноваційно-інвестиційною, регіональною, регуляторною, зовнішньоекономічною політикою;

- накопичення, розвиток та подальше використання у виробництві науково-технологічного, ресурсного та інтелектуального потенціалу;

- створення умов для проведення інноваційно-технологічної модернізації виробництва та збільшення долі новітніх технологічних укладів з поглибленою переробкою та випуском інноваційної продукції кінцевого споживання;

- активний розвиток в першу чергу різноманітних форм промислово-виробничої кооперації з зарубіжними країнами в пріоритетних сферах на прийнятних для України умовах;

- оптимізація структури промислового виробництва з посиленням ролі внутрішнього ринку і прискореним розвитком видів діяльності, здатних забезпечити імпортозаміщення та приріст експорту в конкурентоздатних секторах економіки;

- визначення та законодавче закріплення чіткого порядку фінансування (співфінансування) кластерів, пріоритетних проектів, а також прозорого розподілу результатів діяльності (прибутку, активів);

- реалізація енергозберігаючої моделі розвитку з розширенням використання нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії, диверсифікацією енергопостачання та формуванням ефективної структури енергогенеруючих потужностей у промисловому виробництві; зменшення рівня енергоємності виробництва;

- приведення системи технічного регулювання у відповідність з міжнародними стандартами стосовно якості продукції, екологічних вимог до продукції та технологічного процесу її виробництва, охорони праці, техніки безпеки;

– упровадження екологічно ефективних методів організації виробництва, принципів корпоративної соціальної відповідальності, більш чистого виробництва з метою зменшення обсягів викидів і скидів, мінімізації утворення відходів та комплексного використання матеріально-сировинних ресурсів, у тому числі вторинних;

– розвиток технологій промислового виробництва, що унеможливають або зменшують обсяг використання екологічно небезпечних хімічних речовин та їх сполук;

– здійснення заходів, спрямованих на удосконалення підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців з вищою освітою, кваліфікованих робітників, професійного розвитку працівників, тощо.

Висновки. Основною характерною ознакою сучасного ГПП є жорстка конкурентна боротьба між його учасниками, суттєвий відрив невеликої кількості індустріально розвинутих країн від більшості країн з економіками, що розвиваються.

Україна ще не втратила свій унікальний шанс спочатку наблизитись, а через певний період часу - стати в один ряд з високоіндустріальними та постіндустріальними державами світу.

Для цього їй необхідно чітко усвідомити своє місце в системі ГПП, виробити та реалізувати виважену державну політику свого розвитку, в першу чергу промислового, з максимальним врахуванням своїх абсолютних та відносних переваг в рамках міжнародної промислової кооперації безпосередньо у сфері матеріального виробництва.

Література:

1. Мусіна Л. А., Ямчук А. В., Кваша Т. К. Взаємний вплив економіки та природного середовища в сучасному світі: політика, стратегії, технології // Монографія. – К.: УкрІНТЕІ, 2012. – С. 10–11.

2. Шнирков О. І. Європейський Союз у глобальному інноваційному просторі // Монографія. – К.: Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2008. – С. 5–6.

3. Курило В. І., Світличний О. П., Гиренко І. В. Основи права інтелектуальної власності // Навчальний посібник (за заг. ред. Світличного О. П.). – Донецьк: Донбас, 2012, – С. 8.

4. Климко С. Г. Інноваційно – інвестиційний розвиток інтелектуальної власності як визначальна особливість економічного зростання в сучасних умовах // Економіка і управління, 2010, № 4, С. 7–9.

Теоретичні та прикладні питання економіки. – 2014. – №2 (29)

5. За даними Міністерства економічного розвитку і торгівлі України // Промислова кооперація України: стан і перспективи розвитку // Науково-аналітична записка Державної установи "Інститут економіки та прогнозування" НАН України № 135–13/205 від 17 березня 2014 року.

6. За даними Міністерства економічного розвитку і торгівлі України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=198188&cat_id=3286

References:

1. Musina L. A., Yamchuk A. V., Kvasha T. K, 2012. Vzayemnyy vplyv ekonomiky ta pryrodnoho seredovyshcha v suchasnomu sviti: polityka, stratehiyi, tekhnolohiyi // Monohrafiya. – K.: UkrINTEI. – S. 10–11.

2. Shnyrkov O. I., 2008. Yevropeys'kyi Soyuz u hlobal'nomu innovatsiyomu prostori // Monohrafiya. – K.: Vydavnycho-polihrafichnyy tsentr "Kyivskyy universytet". – S. 5–6.

3. Kurylo V. I., Svitlychnyy O. P., Hyrenko I. V. Osnovy prava intelektual'noyi vlasnosti // Navchal'nyy posibnyk (za zah. red. Svitlychnoho O. P.). – Donets'k: Donbas, 2012, – S. 8.

4. Klymko S. H., 2010. Innovatsiyno – investytsiynyy rozvytok intelektual'noyi vlasnosti yak vyznachal'na osoblyvist' ekonomichnoho zrostannya v suchasnykh umovakh // Ekonomika i upravlinnya. – # 4. – S. 7–9.

5. За даными Министерства экономического развития и торговли Украины // Промышленная кооперация Украины: стан і перспективи розвитку // Науково-аналітична записка Державної установи "Інститут економіки та прогнозування" НАН України № 135-13/205 від 17 березня 2014 року.

6. За даными Министерства экономического развития и торговли Украины [Электронный ресурс]. – Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=198188&cat_id=3286

Надійшла до редколегії 27.02.14

Павлюк В. И., канд. экон. наук

Министерство экономического развития и торговли Украины

ГОСУДАРСТВЕННАЯ ПРОМЫШЛЕННАЯ ПОЛИТИКА И КОНКУРЕНТОСПОСОБНОСТЬ НАЦИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИКИ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛЬНОГО РАЗДЕЛЕНИЯ ТРУДА: РЕАЛИИ И ПОТРЕБНОСТИ УКРАИНЫ

Анализируется состояние промышленности Украины и основные принципы формирования государственной промышленной политики в условиях современного глобального разделения труда.

Ключевые слова: промышленность; конкурентоспособность; глобализация; глобальное разделение труда; интеграционная стратегия; государственная промышленная политика; эффективность.

**Pavliuk V., Ph D,
Ministry of Economic Development and Trade**

**STATE INDUSTRIAL POLICY AND COMPETITIVENESS NATIONAL
ECONOMY IN CONDITIONS OF GLOBAL DIVISION OF LABOR:
REALITIES AND NEEDS OF UKRAINE**

The state of industry in Ukraine and fundamental principles of state industrial policy are analysed in present conditions of global division of labor. Analysis of international experience achieving the goals of industrial development and domestic absolute and relative benefits from entry to the modern GDL suggests that the best solutions to the problems of improving the competitiveness of material production is the state policy of structural and technological changes in the industry toward expanding the share of medium-and high-tech industries at the expense of national development through a combination of innovation and industrial policy.

Keywords: *industry, competitiveness, globalization, global division of labor, integration strategy, state industrial policy, effectiveness.*